

Κυριακή 23η Αύγουστου 2026

Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς
Θεοτόκου.

(Λκ. 10, 38 – 42 καί 11, 27 - 28).

«μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε»

(Λκ. 11, 27).

Κατά τή σημερινή Κυριακή ἔχουμε τήν ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πρὶν ἀπὸ ὀκτώ ἡμέρες ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ὑποκλίθηκε μπροστά στό ἱερότερο δημιούργημα τοῦ σύμπαντος. Σήμερα, αὐτὴν τὴν ἑνάτη ἡμέρα ἀπὸ τὴ μεγάλη γιορτὴ, ξαναγιορτάζουμε τὸ γεγονός πού στέκεται ἡ ἀκατάβλητη παρακαταθήκη τοῦ ἀνθρώπινου γένους στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Χαιρόμαστε, διότι ἡ Μάνα τῆς ἀνθρωπότητας βρίσκεται πάρεδρος τῆς Ἁγίας Τριάδας. Στέκεται ὡς ἡ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας, ὡς ἡ αἰτία τῆς θέ-

ωσης τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἡ πλησιέστερη στή Θεότητα ὑπαρξῆς πού ὑπάρχει, ὡς ἡ ἀνοιχτή καί αἰσθητή ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ αἰεὶ προσευχόμενη γιά ὅλους μαζί καί γιά τόν καθένα χωριστά στόν Θεό πού ἔγινε παιδί της. Στέκεται ὡς ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ὡς ἡ δικαίωση τοῦ δημιουργικοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, ὡς ζυγαριά ἀκριβοδίκαιη μεταξύ κτιστοῦ καί ἀκτίστου.

Ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας μία ἄγνωστη γυναίκα νά φωνάζει στόν Ἰησοῦ: «μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε»! Δέν ὑπάρχει πιά δυνατή ἀλήθεια ἀπό αὐτή. Πράγματι εἶναι μακάρια καί τρισευτυχισμένη ἡ κοιλία πού βάσταξε τόν Θεό. Εἶναι μακάρια καί τρισευτυχισμένη ἡ ὑπαρξῆς πού κουβάλησε μέσα της τή φωτιά τῆς Θεότητας καί δέν κάηκε. Ἔκανε τό κορμί της θρόνο Ἐκείνου πού εἶναι ἀπροσμέτρητος καί ἄπειρος. Ἔκανε τή μήτρα της ὄχημα, στό ὁποῖο ἐπιβιβάστηκε ὁ Μεγάλος Εἰσβολέας τοῦ χωροχρόνου. Ὅλα τά «χαῖρε»

τοῦ κόσμου δέν φτάνουν, γιά νά ἐκφράσουν τή χαρά τῆς Μαρίας, πού ἔγινε ἔμψυχος ναός τοῦ Θεοῦ, κατοικητήριο τῆς Τριάδας, μυσταγωγός τῆς θείας ἀποκάλυψης, δέκτης καί ἀποστολέας τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας.

Λέγει ἡ ἄγνωστη γυναίκα στόν Ἰησοῦ: «μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε» καί τό φωνάζουμε κι ἐμεῖς μαζί της. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐδαιμονία ἀπό τήν κυοφορία τοῦ Θεοῦ. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐλογία ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐλπίδα ἀπό τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θείου Λόγου. Ἐφόσον Ἐκεῖνος φόρεσε τή σάρκα μας, κάθε σάρκα μπορεί νά φορέσει καί Ἐκεῖνον. Κατοίκησε μέσα στή μήτρα τῆς Παρθένου, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι μπορεί νά κατοικήσει μέσα στήν πνευματική μήτρα κάθε παρθένου ἀνθρώπου. Ἡ δική μας πνευματική μήτρα εἶναι ἡ καρδιά μας. Ἡ δική μας παρθενία εἶναι ἡ ζωή τῆς μετάνοιας.

Κάθε καρδιά πού ανοίγεται στόν Θεό μέ τή με-
 τάνοια, καθίσταται μήτρα πού κυοφορεῖ τόν
 Σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ὅλοι μαζί φωνάζουμε στόν Χριστό: «μα-
 καρία ἢ κοιλία ἢ βαστάσασά σε», ὅχι ἐπειδή
 ἀπλῶς τιμοῦμε τήν Κυρία Θεοτόκο ὡς ἓνα ἱερό
 πρόσωπο. Μακαρίζουμε τήν Παναγία, ἐπειδή
 ἐκείνη εἶναι τό δικό μας πρότυπο. Ἐκείνη εἶναι
 ἡ ζωή μας. Μᾶς δίνει ζωή, μᾶς ὁδηγεῖ στή Ζωή,
 μᾶς σώζει τή ζωή, μᾶς δικαιώνει στή ζωή καί
 κυρίως ἀκυρώνει γιά τό χατίρι μας τόν θάνατο.
 Τό πρόσωπό της δέν εἶναι ἀπλῶς μορφή. Εἶναι
 τρόπος. Τό πρόσωπό της εἶναι ὁ τρόπος πού
 καλούμαστε νά ζήσουμε ἐδῶ, γιά νά μπορέσου-
 με νά ζήσουμε γιά πάντα.

Λέμε στόν Κύριο: «μακαρία ἢ κοιλία ἢ βα-
 στάσασά σε», ὅχι ἐπειδή ἡ Παναγία δέν πόνεσε
 καί δέν ὑπέφερε. Τήν καρδιά της τήν πέρασε
 δίκοπο μαχαίρι, ὅταν ἔβλεπε τόν Γιό της νά
 ἀνεβαίνει ἄδικα στό ἀπάνθρωπο ἰκρίωμα τοῦ

Σταυροῦ. Τό παρθενικό καί πανέμορφο πρόσωπό της χαρακώθηκε ἀπό τά δάκρυα, καθώς ἔβλεπε τόν πόνο βάνουσα νά σπαράζει τό κορμί τοῦ Παιδιοῦ της. Αὐτό τό κορμί, πού θά ἔτρεφε ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, μάτωνε, γιά νά ξεπλύνει μέ τό Αἷμα Του ὅλη τήν ἀμαρτωλότητα. Ἡ Παναγιά ἔζησε τό δράμα ἀλλά μέ τήν ἐλπίδα τοῦ θριάμβου. Ἐζησε τόν πόνο μέ τήν παρηγοριά τῆς ἀκτιστής χάρης. Βίωσε κάθε δυσκολία μέ τή βεβαιότητα τῆς πρόνοιας τοῦ Κυρίου, πού δέν ἐγκαταλείπει κανέναν ἄνθρωπο. Πόνεσε ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἀλλά τόν πόνο της τόν θεράπευε μέ τήν ἀγάπη καί τήν ἐμπιστοσύνη πού εἶχε στόν Θεό. Εἶναι μακάρια καί τρισευτυχισμένη τούτη ἡ κόρη τῆς Ναζαρέτ, ἐπειδή παρουσίασε ὡς λυτήριο τοῦ πόνου τό ἐλιξίριο τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, πού εἶναι ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό.

Ποτέ δέν θά πάψουμε μέ τό στόμα μιᾶς ἄγνωστης γυναίκας νά φωνάζουμε στόν Ἰησοῦ:

«μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε». Ζηλεύουμε αὐτή τήν κοιλιά. Ζηλεύουμε αὐτή τή χαρά. Ζηλεύουμε αὐτή τήν εὐλογία, πού εἶναι ὑπέρλογη καί ἀδιανόητη. Μακάρι νά συνεχίσουμε νά ζηλεύουμε. Μακάρι ἡ ζήλια μας νά γίνει ἔνθεος ζήλος. Μακάρι νά ζηλέψουμε γιά νά ζηλώσουμε. Νά ριχτοῦμε στόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς μέ εἰλικρίνεια καί φιλοτιμία. Νά ριχτοῦμε στό μονοπάτι τῆς μετάνοιας. Νά ἀνέβουμε τήν ὠραία σκάλα τῆς θεογνωσίας. Νά μιμηθοῦμε τήν Παρθένο Μαρία στήν ποιότητά της, γιά νά ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς νά γίνουμε μικροί θεοτόκοι. Νά ἀνοίξουμε τά φυλλοκάρδια τῆς ὑπαρξῆς μας, γιά νά κυοφορήσουμε τόν Θεό. Νά προσλάβουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, γιά νά γινόμαστε μητέρες, ἀδέλφια καί παιδιά Του, ἐξ αἵματος συγγενεῖς Του καί διά τοῦτο φυσικοί κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Ἀμήν.